

περίλυπος ἕως θανάτου. Εἶναι ἀπερίγραπτον τὸ ἄλγος αὐτῆς, ὅπερ τὴν περιβάλλει.

Φεῦ, ὁ ἄνθρωπος προϋποθέτει, ἀλλ' ὁ Θεὸς διαθέτει. Εἰς αὐτὸν ἔδω τὸν μάταιον κόσμον, τὸν κατ' εὐφημισμὸν καλούμενον κόσμον, πράγματι δὲ ἄκοσμον, οὐδὲν εἶναι ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον. Ἡ εὐτυχία θραύεται, ὡς Φαθεντιανὸν σκεῦος. Πολλάκις ζῆ ὀλιγωτερον τῶν ῥόδων καὶ τοῦ ἀρώματος τῆς ἰάσμου. Τὸ πᾶν εἶναι ἔρμαιον ἐνὸς φθονεροῦ καὶ χαιρεκάκου πεπρωμένου. Μαραίνονται τάχιστα τὰ ἴα καὶ ζῆ ἡ ἄκανθα καὶ ἡ βιάτος. Οὐδεὶς εἶναι σταθερῶς εὐτυχῆς. Τὰ ῥόδα μαραίνει ὁ λίψ, καὶ τὸ εὐθυμον πτηνόν, τὸ χορεύον καὶ κελαδοῦν εἰς τὰ δάση, σπαράττει διεοργόμενος ἰέραξ. Τὴν γαλήνην ἀφανίζει ἡ τρικυμία καὶ τὴν αἰθρίαν τὰ νέφη. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἀκτινοβολεῖ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία, ὁ νυκτοκόραξ ὁ ἀπαίσσιος θρηνεῖ πενθίμως. Ὁ θάνατος θραυεῖ τὴν ζωὴν καὶ τὸ πᾶν εἶναι ἀλγεινὴ καὶ ἀπεχθὴς κομωδία.

Τίς τὸ ἐφοβεῖτο καὶ τίς τὸ ἐφρατάζετο, τριφίλητε Βάσο! Ἐν ᾧ ἀνεμένομεν νὰ σὲ ἀκούωμεν πάντοτε εὐδαιμονοῦντα, ὡς πρὸ ἐτῶν μᾶς εἶχες συνειθίσει, αἴφνης φρικτὸς κεραυνὸς ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν μας, ἡ πικροτάτη εἰρήσις τοῦ πικροτάτου θανάτου σου. Αὐτὸ τὸ φοβερόν, τὸ ἀπροσδόκητον, τὸ ἀπαίσσιον ἄγγελμα κατέθλιψεν, οὐ μόνον τοὺς οἰκίους σου, ἀλλὰ καὶ ὄλους τοὺς φίλους σου, αἵτινες σὲ ὑπερηγάπων πάντοτε. Σὺ ν' ἀποθάνης, σὺ νὰ κατέλθης εἰς τὸν τάφον, σὺ νὰ μᾶς φύγης προῶρως, σὺ ὁ πλήρης νεότητος ἀκόμη, σφρίγους καὶ ζωῆς; Ἀπὸ πότε τὰ εὐθυμα καὶ καλλικέλαδα πτηνὰ ἐβαρύνθησαν τὸ ἔαρ καὶ τὴν ζωὴν καὶ ἐζήλευσαν τὰς γλαυκάς καὶ τοὺς τάφους; Κρῖμα! Οὕτως ἠθέλησεν ἡ μοῖρα καὶ οὐδεμία ἴασις διὰ τὸ πλῆγμα τοῦτο. Τσιαύτη ἦτον ἡ εἰμαρμένη σου. Σὲ ἠνύνησε κατ' ἀρχάς, σοὶ ἔδωκεν εὐτυχῆ ζωὴν, τὴν κατεστόλισε μὲ ῥόδα εὐδαιμονίας, δροσερὰ καὶ μυροβόλα. . . Ἀλλ' ὕστερον ἐφθόνησεν ἡ κακεντρεχὴς καὶ ἀσπλαγγχνος καὶ ἀγρία, ὡς οἱ σφάζοντες τὴν πατρίδα σου Τοῦρκοι, σοῦ ἔκοψεν ἀποτόμως τὸ νῆμα τῆς ὥραίας σου ζωῆς, χωρὶς νὰ συλλογισθῆ ὅσον πράττει κακὸν καὶ ποίας ἄλλας ὑπάρξεις θανασίμως πληγῶνει ἡ μέγαιρα.

Χύνω μακρόθεν ὀλίγα ἄνθη καὶ δάκρυα εἰς τὸν νοπὸν καὶ πολυδάκρυον τάφον σου, δάκρυα τῆς καρδίας, ἧτις σὲ ἠγάπησεν, ὅσον καὶ οἱ ἀδελφοὶ σου ὧν ἐσπάραξε τὴν καρδίαν ὁ πρόωρος θάνατός σου. Φεῦ, νὰ μὴ σὲ ἴδω καὶ νὰ μὴ χύσω αὐτὰ τὰ δάκρυα εἰς τὸν ὥραϊον νεκρὸν σου! Κοιμοῦ ἐν εἰρήνῃ. Ἀναπαύθητι ἐν τόπῳ γλοερῷ καὶ ῥοδοστεφάνῳ, φιλότατη ψυχῇ. Εὐθύμει ἐν χορῷ καὶ κιθάραις ἀγγέλων, ποιητικῇ καὶ ἀγγελικῇ καρδίᾳ. Σ' ἐνθυμοῦμαι πάντοτε καὶ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω ποτέ. Ἡ εἰκὼν σου, ἡ ὥραία, ἡ συμπαθὴς, ἡ προσφιλεστάτη, ἐνθύμιον τιμαλφίστατον καὶ ἱερὸν τῆς πρὸς ἐμὲ πολυχρονίου ἀγάπης σου, θὰ ὑπεκκαίῃ πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ μου γλυκυτάτους παλμούς καὶ συγκινήσεις. Διότι θὰ ζωपुरοῖ ἐν ἐμοὶ ἀεννάως τὴν χρυστὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀληθμονήτου ζωῆς, ἣν διήλθομεν μαζῆ ἄλλοτε. Θὰ σ' ἐνθυμοῦμαι πάντοτε καὶ θὰ τὸ αἰσθάνησαι, ὅπου καὶ ἂν ἦσαι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

Σ Τ Ι Χ Ο Ι

Ἐστὴν ἄκρη τῶν ἑματιῶν τῆς τρεμοσδύνει
σάν ὄρουψαλλο ἀπὸ μαργαριτάρει
τὸ δάκρυ, ποῦ ἡ ψυχῇ τῆς μέσα χύνει

Κάθε ἀστέρι χαμηλώνει νὰ τὸ πάρῃ,
μὰ ἡ γῆ, μονάχα ἡ γῆ ἔχει τὴν χάρι,
πάντα ἡ ψυχῇ σ' αὐτὴν τὸ δάκρυ δίνει.

Ἡ γῆ ὅσα διαμάντια ἔχει κρυμμένα,
δάκρυα εἶναι ἀπὸ ἑρωτευμένα
Ἡοῦ κάθε τόσο πίνει.

(1897)

TIM. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ